

Sygn. akt V CSK 220/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa D. S.A. w Ś.
przeciwko M. Sp. z o.o. w Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt VI Ga 198/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki D. S.A. z siedzibą w Ś. od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 21 listopada 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie tej przyczyny kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca oczywiście zasadność skargi kasacyjnej odniosła do pozbawienia jej jednej instancji, poprzez niewydanie wyroku kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy, oraz do nieprawidłowego oparcia ustaleń faktycznych na wyroku innego sądu, co dotyczyło nieważności

czynności prawnych stwierdzonej w innym postępowaniu. W rozbudowanym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiła jednak takich argumentów natury jurydycznej, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w jednoznacznie ustalonym stanie faktycznym przez sądy orzekające w niniejszej sprawie i przy uwzględnieniu charakteru roszczeń powódki. Trzeba zwrócić uwagę, że obowiązujący system apelacji pełnej charakteryzuje się tym właśnie, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę, a nie środek odwoławczy, kontynuując rozprawę rozpoczętą przez sąd pierwszej instancji. Nie ma zatem mowy o pozbawieniu strony instancji. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie, także w innym postępowaniu, gdy materiały tego innego postępowania stanowiły w sprawie dowód. Skarżąca nie przedstawiła argumentów pozwalających podważyć takie rozumienie charakteru postępowania drugoinstancyjnego. Kwestie te wielokrotnie były przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego (por.: m. in. postanowienie SN z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt III PZ 1/15, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt III PZ 9/14, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt II CSK 345/13, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt IV CZ 124/12, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt V CSK 95/09, www.sn.pl, a także wyrok SN z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt IV CSK 181/14, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 27 czerwca 2014 r., sygn. akt V CSK 433/13, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt I CSK 711/12, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt V CSK 536/11, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 24 maja 2012 r., sygn. akt V CSK 305/11, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 12 lipca 2002 r., sygn. akt V CKN 1110/00, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.